

TADO JURIĆ

Argumenti za i protiv imigracije: Hrvati i Arapi u Njemačkoj prošli kroz isti proces, ali nisu se integrirali jednako

Foto: Sandra Simunovic/PIXSELL

1/7

VL Autor
Tado Jurić

29.07.2024.
u 10:25

▶ Poslušaj ovaj članak
00:00 / 08:13

Kakvo god imali stajalište o migracijama, najčešći je ishod trajno naseljavanje znatnog udjela migranata i formiranje etničkih zajednica ili manjina. Povratak u zemlju odseljenja nikad nije pravilo, nego izuzetak (u najboljem slučaju vraća se 15% iseljenika). Stoga je prva pojava imigracije transformacija useljeničke zemlje i pluralizacija, i to kako u društvenom tako i političkom, kulturnom i etničkom smislu.

Već desetljećima vodi se rasprava o tome donosi li **imigracija** više koristi ili štete za društvo useljenja. S jedne se strane ističe kako imigracija donosi znatne ekonomske koristi – fleksibilnije tržište rada, veću bazu vještina u društvu i inovacije, s druge strane tvrdi se sve suprotno te dodaje argument o ugrozi nacionalnog identiteta. U obzoru na pitanja migracija politički diskurs liberalnih i konzervativnih ideologija zauzima često gotovo oprečne stavove.

Za političku ljevicu (gotovo) svaka migracija je dobra, a za političku desnicu gotovo uvijek loša. Stranke tzv. srednje struje u polemike se i ne upuštaju nego provode imigraciju. K tome se rasprava često usmjerava na migrante, umjesto na uzroke migracija. Izvor tog neuspjeha često je jednostrani fokus na neoklasičnim

migracija može potrajati čak i kada su ekonomski i politički čimbenici koji su pokrenuli migraciju potpuno promijenjeni. Početna dinamika migracije nešto je drukčija u slučaju izbjeglica i tražitelja azila, ali ishodi su slični.

Oglas

Naučite kako trgovati cijenom zlata na burzi - Preuzmite besplatni vodič

POMOĆ RODITELJIMA

Novi ministar najavio prve konkretne demografske mjere: Veće novčane potpore i naknade, evo za koliko

NAMJERAVAJU ANGAŽIRATI AGENCIJE

Grad Zagreb traži perače, grobare, asfaltere... Zaposlit će 450 ljudi, i svi oni bit će - stranci

Kakvo god imali stajalište o migracijama, najčešći je ishod **trajno naseljavanje** znatnog udjela migranata i formiranje etničkih zajednica ili manjina. Povratak u zemlju odseljenja nikad nije pravilo, nego izuzetak (u najboljem slučaju vraća se 15% iseljenika). Stoga je prva pojava imigracije transformacija useljeničke zemlje i pluralizacija, i to kako u društvenom tako i političkom, kulturnom i etničkom smislu.

Istodobno povećana **etnička raznolikost** često pridonosi promjenama u ključnim političkim institucijama, poput državljanstva, i može utjecati na samu prirodu nacionalne države i nacionalnog identiteta. Upravo stoga jedan je od ključnih izazova hrvatskog društva danas stvoriti i implementirati integracijsku strategiju u Hrvatskoj. Međutim, na umu treba imati i da integracijska strategija nije nekakva „svemoćna alkemija“ koja će svaku skupinu jednako integrirati. Primjerice, Hrvati i Arapi u Njemačkoj prošli su kroz isti proces integracije, ali nisu se integrirali na sličan način.

Glavna argumentacija za imigraciju temelji se na potrebi za radnom snagom zbog starenja europskog stanovništva te se prikazuje kao nužnost. Drugi uobičajeni argument jest da je imigracija obostrano korisna (novčane doznake). Tako se ovdje kombinira neizbježnost fenomena i njegova korisnost. Pritom se ne uzimaju u obzir posljedice na zemlje podrijetla migracija koje su razorne. Nadalje, ne sagledava se alternativa imigraciji, poput motiviranja za povratak na tržište rada neaktivnog stanovništva, kojeg je u Hrvatskoj 47,3%. Stoga smo ovaj pristup u radu nazvali imigracijskom ideologijom, jer ne promišlja nužnost i korisnost imigracije niti daje objašnjenje zašto bi etnička i kulturna raznolikost trebala biti isključivo slavljenja.

Kritičari kao negativnu stranu imigracije naročito ističu gušenje cijene rada te tvrde da dugoročno naseljeni imigranti na nacionalnoj razini troše više javnih sredstava nego što pridonose. Nadalje se kritizira vodeći pristup prema imigraciji zasnovan na uvjerenju da će se većina imigranata vrlo brzo asimilirati u svojoj novoj domovini i da nakon razmjerno kratkog vremena neće biti znatnih razlika između njih i domaćeg stanovništva. Naročito problematičnim smatraju što imigracija dovodi do općeg smanjenja povjerenja unutar društva. Također naglašavaju da integracija u pravilu ne uspijeva.

Kritički pristup nadalje naglašava da suvremene migracije imaju drukčiji status nego prije kad su bile socijalno ili ekonomsko pitanje. One su sada i sigurnosno pitanje, što znači da ih se shvaća kao prijetnju opstojnosti državama i društvima u koja dolaze. Iz ovog proizlaze zatim i određeni kontroverzni stavovi

etiketiranja teorijom urote, osporavan i tvrdnjom da pokušava vrlo složene demografske procese suviše pojednostaviti. Nadalje, kritičari naglašavaju da imigranti izvan europskog gospodarskog prostora donose veći fiskalni trošak, pa se upozorava na nužnost selektivne imigracije. Čest argument jest i da imigrantkinje iz muslimanskih zemalja imaju u prosjeku 50% višu stopu plodnosti u EU nego u zemljama podrijetla, što će, prema projekcijama, ozbiljno promijeniti nacionalnu i vjersku strukturu populacije EU (naročito zapadnih zemalja) do sredine stoljeća.

Većina argumenata, kako zagovaratelja tako i protivnika imigracije, pokazuje da su selektivni i da ne mogu održati znanstvenu kritiku. Iako i zagovaratelji i protivnici imigracije iznose i argumente koji zaslužuju pozornost, rasprava između njih u pravilu završava etiketiranjem te ne dovodi do kompromisa koji je nužan u ovako osjetljivim temama – a naročito u svjetlu činjenice da je danas na svijetu, prema Gallupovu istraživanju, oko 400 milijuna ljudi spremno useliti se u Europu.